

[Lilli Gyldenkilde]

AER til nogle flere praktikpladser. Jo, men det er jo netop det, vi foreslog, og det er jo netop det, vi diskuterede ved det foregående forslag. Det skulle vi gøre, fordi vi ønsker at få flere praktikpladser, men vi ønsker altså også at hjælpe den gruppe, som har dårlige muligheder for at få en EFG-praktikplads, et EFG-basisår på grund af dårlig økonomi.

Til hr. Tørnæs: jeg tror efterhånden, at det må være forståeligt, når jeg har sagt op til flere gange, at det handler om en ligestilling af mesterlæren og EFG på lønområdet. Det er det, vi taler om i denne sammenhæng.

Så siger hr. Ole Vig Jensen, at vi fører en lidt luksuriøs tilværelse herinde. Ja, nogle af os gør måske en gang imellem, men dette er ikke et luksuriøst forslag. Jeg ved godt, hvad hr. Ole Vig Jensen mener. Det er noget med, at SF bare kræver og kræver, og det bliver altid sagt til os, at vi bare kræver og kræver. Vi er i en oppositionsrolle herinde, og derfor fremsætter vi forslag, der viser, i hvilken retning vi gerne vil gå. Vi vil gerne hjælpe de grupper, der her er tale om, og derfor fremsætter vi et sådant forslag.

Af mange årsager, ikke mindst den retning, det radikale venstre har valgt, lader det sig ikke gøre at få seriøse drøftelser med bl.a. det radikale venstre. Hvis vi kunne få seriøse drøftelser om, hvor langt man kunne gå i de her sammenhænge, så var der et andet flertal herinde, som kunne føre en anden politik, og jeg tror en bedre politik end den, der er lagt frem i øjeblikket.

Men det indebærer selvfølgelig, at vi ikke vil kunne komme til at diskutere det, som hr. Ole Vig Jensen kalder ungdomsløn, nemlig at ungdomsgrupperne har meget forskelligartede vilkår. Det bygger det, hr. Ole Vig Jensen siger, på. Det er jo rigtigt, at der er unge studerende, der er unge arbejdsløse, der er unge på mesterlære, der er unge på EFG, og så er der en hel masse, der er på bistandshjælp, der har ganske forskellige vilkår i deres ungdomstid, men det er jo ikke spor anderledes, end det er for resten af dette samfund: vi er delt op i forhold til vores økonomiske vilkår hele tilværelsen igennem. Det har jeg indset for længst, og bl.a. derfor er jeg socialist.

Vi ville ikke kunne komme frem til det, hr. Ole Vig Jensen gerne ville, nemlig at sige, at den gruppe, der hedder de unge, slår vi sammen under én hat, og så giver vi dem fælles og ens lønvilkår, for det vil være at indføre

en slags borgerløn for de unge, men på et meget lavt økonomisk plan. Det ved vi jo godt. Det ville ikke blive den højeste ydelse, der kom til at danne grundlag, hvis man skulle lave en sådan ordning. Man ville tage alle ordningerne og lægge dem sammen og sige: hvor meget kan der så blive til hver ung? Så ville bl.a. de, der var i lære, og de, der dårligst kan tåle at gå ned i indtægt – det er meget ofte unge, der kommer fra hjem, hvor man ikke har en velfunderet økonomi – miste i forhold til dem, der går i gymnasiet, hvoraf der dog er en del, der klarer sig ganske godt, fordi de kommer fra gode hjem med god økonomi. Man kan selvfølgelig ikke tage en gruppe og sige: de unge dér skal have det sådan, de i midten skal have det sådan, og de i alderdommen skal have det sådan. Det lader sig ikke gøre.

Men jeg skal være den sidste til at beklage, at det ikke er muligt at få nogle bedre samtaler med de radikale om, hvad vi gør ved disse ting. Det er der så ikke noget at gøre ved.

Jeg kan forstå, at vi heller ikke kommer igennem med vores forslag denne gang, men vi agter at arbejde videre med tanken, fordi vi er overbeviste om, at det er en rigtig tankegang, der ligger i det. Jeg skal ikke undlade én gang til at udtrykke min store skuffelse over, at socialdemokratiet også på dette punkt er blevet det, der vistnok hedder – det har en vis pondus i vores land for tiden – meget realistiske og utrolig ansvarlige over for et budget, men ikke over for dem, det handler om, nemlig de unge.

(Kort bemærkning):

Tørnæs (V):

At der udbetales løn til en lærling, der er under mesterlæren, hvor der er indgået en kontrakt mellem en lærling og en mester om, hvordan en uddannelse skal forløbe og et arbejde skal udføres, og hvordan det skal aflønnes, er der vel ikke noget mystisk i.

Det, der her er tale om, er, at SF foreslår, at der skal betales løn på et basisår, uagtet der ikke findes noget forhold, hvor man har en arbejdsgiver at udføre et stykke arbejde for. Så synes jeg, man skal kalde tingene ved det rigtige navn og sige, at det, det drejer sig om her, er – sådan må jeg forstå forslaget – at en hvilken som helst arbejdsgiver skal væ-